

ŞEHR-İ RAMAZAN

ÖZLÜCE NURETTİN TOPÇU KIZ ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ RAMAZAN YAYINIDIR

ELVEDA YA ŞEHR-İ RAMAZAN / NAZAN BEKİROĞLU

Sözcüklerle hükmetmeye kalkışmak büyük gaflet ya hayatı, bütün kıymetler yerinden bir kez ırmağına akmaya başlayınca. Bir nefeslik tadil-i erkan tavrında.

Bir nefeslik sehvî sakınımı iç ürpertisinde. Kalbe üfürülen endişe. Sınavlar sarar dört bir yandan kelime hükmünde, kelime suretinde. Nazar-be-kadem. Sabahı bekleyen bir hasta kadar sabırlı ve sabahı bekleyen bir hastanın refakatçisi kadar ıstıraplı.

“Şeb-i yeldayı muvakkitle müneccim”den de fazla, kaç saattir bilen gam sahibi kadar ibtilalı. Geceler köşe başlarında yağmur ile yek-şehir. Gecenin saat sıfır üçlerinde sabahın tek adı şiir değildir.

İçinde bir oluşun. Dışında bir oluşun. Her şey benim dışımda, ama beni içine alarak oluşuyorken. Her şey benim içimde, ama beni dışında bırakarak dönüyorken. Okun yaydan çıkması, an-be-an, izliyorum. Bıçağın sırtındayım, rüzgar ne yönden esiyor, bir bunu biliyorum. Bir kenti en ucundan başlayıp da son-ucuna kadar koşarken. Bütün mahyalarının altından geçer ve bütün buhur kokularını içimden geçirirken bir kentin. Bir an-ı daimi zaman. Elveda ya şehir-i Ramazan. Teker teker. Ve dikkatlice bakıp da fark edince her harfin savrulduğunu rüzgarda. Korkunca, çok korkunca bütün harflerin iplerinden çözülüp de teker teker, yerlere döküleceğinden.

Parmağıma batmış bir dikenin üzerinden ters yönde geçecek cesaretle. Ay'ın hiç görünmediği kara, kapkara, mahak gecelerde, üç gece, tam üst üste. Bir hilal beklerken, incecik, gölgemi yitirdiğim yerde. Geçerek kentin bana izinli, bana yasaklı caddelerini bu kez ters yönde ve boydan boya.

Ve sayarak her ezanın sonundaki cümlelerin kaç kez tekrarlandığını.

İki minare arasına gerili kandillerin ip uçlarında elveda mısraları:

Elveda ya şehir-i Ramazan elveda. Neden acaba? Neden “elveda?”

Elveda, çok acılı çok yakıcı ilk bakışta. Hiç dönmeyecekmiş gibi.

Elveda, “Allahaismarladık, Allah'a emanet ol”, anlamında bir sözcük

lügatlerde. Yani ki elveda, sözcüklerde bir hayli munisçe. Ateş

içermiyor pek de neticede. Bir yanıyla “hoşça kal” yani. Hoş-ça kal.

Hoş-ça. Bir daha, tekrar görüşmek üzere.

Görüşmek üzere. Bir daha. Tekraren. Bir evvelkinin bıraktığı yerden. Bir

evvelki olarak.

Ama elveda, bir de lüğatin dışında bir yerde. Bir kürsüsü ve bir noktası olmayan bir harf kadar özgürce. Bir vav kayığı. Bir ömür ve nihayetinde

beş dakikaya sıkıştırılmış bir nefes tutumu mesafede.

Uzaktan gelen rüzgar daha mı çok inle?. Boğaz'da, karşıdan karşıya biterken gece. Başımın üzerinden geçerken çığığima kentiyle dahil

olabilen martı. İşte tam orada elveda, son noktanın adı.

Elveda, bir daha görüşmemenin. Elveda, son darbenin. Elveda, gidip de gelmeyenin. Elveda, beklemeyi bilmeyenin. Bir tekrar içermemenin. Ve

“bir daha” gelmemenin.

Bu yüzden belki, bu anlamıyla, elveda ya şehir-i Ramazan. Çünkü her

giden gibi gelen şehir-i Ramazan da yepyenidir. İlk gibidir. Yenidir.

Dua gibi ve aşk gibi.

Klişe dua makbul değil. Kabuk ve ezber daima özün mahiyetinde

tehlike. Bu yüzden dua hep aynı kalmamalı. Daima yeni olmalı. Yeni

idrakle, yeni hisle, yeni psikolojiyle. “Yalvararak ve yüksek olmayan bir

sesle.” Ve her defasında yeniden hissederek. Ve kelimelerin

ötesinde. Hal içre. Söyle. Kalbinin üzerinden geçiyorken her şey. Sen

kalbinin altında kal ve hecele. Çünkü dua ve aşk “bir daha” değildir.

Hep yenidir. Yeniden. Yani ilk kez. İlk kez olmasa da ilk kez gibi. İlk

kez görüyormuş gibi. Yeni, yepyeni biliyormuş, buluyormuş ve

oluyormuş gibi.

Böyle olduğu için “elveda ya şehir-i Ramazan”da elveda sözcüğü lügatlerdekinden bir elif miktarı ilerdir. O kadar munis değildir. Kesin bir ayrılık ve acı içermektedir.

Çünkü gidip de gelecek olan her şehir-i Ramazan, bir daha değil de, tekraren değil de yenidir. Kendisinden ibaret, kendisiyledir.

Tekrarlanarak ve yinelenerek, azalarak ve tükenerek, eskiyerek ve yiterek değildir. Her dem yeni ve taptazedir. Her haliyle. O haliyle. Bu haliyle.

Bu elveda sözcüğü ki biten ve başlayacak olanı, alışılmış bir mahiyette sıradan kılmanın ötesinde, her defasında harikuladeye dönüştürmektedir.

İncecik bir hilalin üzerinden her defasında

muhteşem bir kuyruklu yıldız geçmektedir.

Öyleyse elveda ya şehir-i Ramazan elveda. Değil mi ki her elveda şimdi artık bir merhaba içindir.

BİR AYET

Kitaptan sana vahyedilenleri oku, namazı özenle kıl. Kuşkusuz namaz hayâsızlıktan ve kötülükten meneder. Allah'ı anmak her şeyden önemlidir. Allah yaptıklarınızı bilir. **Ankebut /45. Ayet**

BİR HADİS

Namaz, dinin direğidir. (Tirmizi, İmân, 8)

BİR ŞİİR

Elveda ey mâh-ı tâban elvedâ
Elvedâ ey mihr-i Yezdan elveda
Elveda eyâ âfitâb-ı şer'-i din
Elveda ey mâh-ı tâban elvedâ.

Gündüzün bayram idi sâimlere
Her gecen bir kadr idi kaimlere
Nûrdan bir tâc idi âlemlere
Elveda ey mâh-ı tâban elvedâ.

Leylet'ül-kadr ü berât idin bize
Her dahi savm u salât idin bize
Nâr-ı dûzahtan necât idin bize
Elveda ey mâh-ı tâban elvedâ.

Yıldı bir kez şehri seyran eyledin
Köndözün bu halka mihman eyledin
Sonra tâvus gibi cevalan eyledin
Elveda ey mâh-ı tâban elvedâ.

Hazret'e bizden şikâyet eyleme
Ayıbımız çoktur hakaret eyleme
Eşrefoğlu'na melâmet eyleme
Elveda ey mâh-ı tâban elvedâ.

Eşrefoğlu Rumi

09 NİSAN SALI

İMSAK VAKTİ :04.59

AKŞAM/İFTAR VAKTİ: 19.43